

Sindicaliștii Domnului

Alianțele protestante: Sindicate, sau organizații ecumenice?

22 ianuarie 2004

Gili Cârstea

Pe data de 29 noiembrie 2003, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Franța a fost primită, cu titlu probatoriu, în Federația Protestantă din Franța (FPF). Noi am prezentat acest eveniment într-un articol mai vast (Biserica secolului 21), în care analizăm noile tendințe ecumenice din lumea creștină și implicațiile lor asupra Bisericii Rămășiței.

Persoane cu mare influență din mediul adventist spun că analiza noastră este tendențioasă, că dezinformează și că percepe realitatea sectar și naiv.

Ei susțin că FPF este o asociație care urmărește îndeosebi apărarea libertăților religioase, că reprezintă și protejează pe membrii ei în relațiile cu puterea civilă. Prin urmare, o cauză nobilă care justifică din plin prezența noastră acolo.

Să acceptăm pentru moment această supoziție.

Un grup de oameni care se asociază pentru a-și apăra interesele în relația cu statul se numesc sindicaliști, indiferent care ar fi obiectul activității lor. Sindicatul este umbrela de vreme rea a asociațiilor.

Asociații s-au asociat deoarece au activități comune, interese comune și concepții asemănătoare. Iar puterea și succesul asociației vine din numărul membrilor ei. În societatea modernă, numărul reprezintă cheia succesului, în viața politică, sindicală sau studentească. Cu cât sindicatul este mai puternic din punct de vedere numeric, cu atât bubuitul pumnului în masă este mai răsunător. Nu ați văzut deloc în ultimul timp președinți de mari syndicate devenind peste noapte membri marcanți ai partidelor ajunse la putere, ba chiar ocupanți ai fotoliilor ministeriale? În democrație, numărul înseamnă putere. Dar nu numai în democrație.

Priviți istoria sacră. Israelul după trup a fost mereu obsedat de acest gen de putere, în ciuda deselor și insistențelor semnale din partea cerului că tăria nu stă în număr. Au ajuns atât de departe, încât Domnul este obligat la un moment dat să le vorbească destul de aspru, în Osea 4, unde îi avertizează asupra consecințelor: „Cu

cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară.”

Acum, activiștii noștri sindicali ne spun că biserica face un lucru lăudabil căutând protecție sub umbrela FPF. Interesele bisericii, spun ei, vor fi mai bine reprezentate în relația cu puterea civilă, cu mass-media și cu societatea în general. Ca să nu mai vorbim de drepturile pe care frații din federație ni le vor apăra cu prețul vieții lor. Și în plus, sindicatul ne eliberează de acuzația de cult, iar aceasta se va dovedi o reală oportunitate de creștere a bisericii. [1] Prin urmare, dacă interesele noastre vor fi servite, nu există nici o piedică în fața aderării la acest sindicat religios.

Ce fel de interese are Biserica Adventistă, care nu pot fi apărate decât sub umbrela sindicatului creștin? După cum se observă din propaganda sindicală, acestea ar fi dreptul la ziua de închinare, examene pentru copiii noștri în alte zile decât sâmbăta, complicații cu armata, discriminare la locul de muncă, acreditări pentru școlile adventiste, eventual controverse asupra locurilor de veci. În general, dreptul la o viață mai bună.

În lumina misiunii pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o ca popor, noi socotim că aceste argumente sunt de o infamie fără margini. “Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul, și aleargă în Asiria... Vai de ei, pentru că fug de Mine... Aș vrea să-i scap, dar ei spun minciuni împotriva Mea... Mai marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de răs în țara Egiptului.” [2] Simțim cu durere tulburarea din vocea Domnului în această descriere. Noi am părăsit Norul și Stâlpul de foc și am alergat după ajutor la FPF, această trestie spartă. Până acum îi avertizam că au băut din vinul Babilonului, iar acum alergăm la ei să ne apere interesele. Până acum ne antrenam să-i chemăm afară din Babilon (și ei știu bine acest lucru) iar astăzi le sărutăm mâna că ne-au primit printre ei, chiar așa, cu titlu probatoriu. Până acum solia noastră era spaima lumii creștine, acum suntem declarați creștini respectabili, deși cam ciudați. Cu adevărat, va fi mare distracție în „Egipt.”

Acești spectatori din marea controversă vor să ne spună că FPF nu este o structură religioasă, ci una laică, sindicală. S-au asociat deoarece doreau putere și autoritate prin număr, ca un partener credibil al statului.

Pentru cei care știu să privească dincolo de perdeaua de fum, acestea sunt copilării. Pe planeta aceasta, sfararii „văzduhului” produc evenimente cu efecte garantate. Sunt experți în manipularea maselor, iar tema de speculat este frica de moarte, cu anturajul ei: restrângerea libertăților, pierderea confortului, stagnare economică, criminalitate crescută, degradarea moravurilor, mai nou, terorismul internațional. Este suficient ca, prin legislativul țării, să ridice puțin tonul (sau să producă o catastrofă la fel de „întâmplătoare” ca 9/11), pentru ca să obțină tot ce vor de la bisericile adormite ale lumii acesteia. Obiectivul strategic este o forță religioasă capabilă să controleze statul. Capabilă numeric, evident. Istoria este elocventă asupra acestui lucru. Ori de câte ori biserica a controlat legislativul țării,

imediat a urmat persecuție religioasă și pierderea libertății de conștiință. O biserică puternică, în felul acestei lumi, este cea mai serioasă amenințare la adresa libertății de conștiință. Puterea – acesta este scopul final al oricărei mișcări ecumenice. Puterea prin care biserica se va cățăra în spinarea fiarei, îi va pune hamul pe cap și o va duce acolo unde dorește ea.

Ei bine, iată-ne și pe noi îngroșând, cu naivitate, rândurile entității care va distruge mâine exact ceea ce pretinde că apără astăzi – libertatea religioasă.

Sindicaliștii Domnului vor spune că acestea sunt speculații, că FPF nu este o asociație ecumenică, ci una sindicală. [3]

Foarte bine, să lăsăm domeniul aprecierilor personale și să trecem la analiza faptelor.

Martorul pe care noi îl chemăm la bară este chiar CARTA Federației Protestante din Franța. Ea este singura autoritate care poate defini corect caracterul și scopurile membrilor federației. Această CARTĂ este publicată pe internet, într-o formă prescurtată, la dispoziția celor interesați de activitățile FPF. [4] Să vedem acum dacă FPF este o asociație sindicală sau una religioasă.

Primele rânduri ale Cartei, chiar înainte de titlu, sună astfel:

„Carta Federației Protestante din Franța marchează uniunea bisericilor protestante. Ea descrie angajamentul ecumenic din inima credinței lui Hristos: Un singur popor! Noi încercăm să concretizăm și să dăm viață acestui impuls.”

După titlu, preambulul anunță:

„Adunate în vederea exprimării unei mărturii comune a evangheliei lui Isus Hristos, bisericile, uniunile de biserici, instituțiile pecuniare și mișcările care alcătuiesc FPF văd în comuniunea bisericii universale, exprimată prin această carte, proiectul care le unește.”

La punctul 1, Carta specifică:

„Cu diversitatea istoriei noastre, tradițiilor și sensibilităților noastre teologice, noi, membrii Federației, declarăm că ne asumăm convingerile următoare:

- noi ne simțim chemați și legați de evanghelie, așa cum mărturisesc Scripturile. Noi recunoaștem ca fiind central anunțul mântuirii prin har, primit doar prin credință...

- în dragostea frățească și libertatea pe care ni le dă Evanghelia, noi practicăm accesul comun la Cina Domnului, ca răspuns la invitația Domnului și ca semn al comuniunii noastre în Hristos.

- conștienți că Duhul lui Dumnezeu ne vorbește și unii prin alții, noi mergem împreună spre o comuniune mai vizibilă, în respect pentru diferențele dintre noi și în libertatea schimburilor noastre reciproc avantajoase.

- trimiși în lume de Isus Hristos spre a proclama vestea bună, noi căutăm să manifestăm împreună puterea Sa de eliberare și reînnoire prin cuvânt, rugăciune, mod de viață și angajamente în societate...”

La punctul doi se spune:

„Aparținerea la Federația protestantă implică următoarele consecințe, care definesc practica noastră comună:

- întărirea legăturilor dintre biserici, uniuni de biserici și asociații, spre a analiza împreună chestiunile teologice și etice suscitade de actualitate, de evoluția societăților și culturilor noastre...

- organizarea la toate nivelele a schimbului de informații și a proiectelor, a temerilor și speranțelor noastre...

- asumarea tensiunilor și eventualelor contradicții în adevăr și respect frățesc.

- experimentarea unei solidarități financiare pe măsura darurilor noastre, ca o dovadă vie a dispoziției de a trăi împreună.”

La punctul 3 citim:

„FPF, pentru a da mărturie despre evanghelie în lumea întreagă, se exprimă public prin Consiliul ei.

- importanța acestei mărturii implică riscul unei voci comune, care poate lua act de o pluralitate de vederi...

- noi recunoaștem că este misiunea președintelui federației de a se exprima public, atunci când Consiliul sau Biroul îl încurajează, sau când circumstanțele o cer.”

Punctul 4 afirmă:

„FPF se dorește a fi o comunitate deschisă altor biserici sau uniuni de biserici, instituții, asociații sau mișcări care se regăsesc în convingerile prezentate mai sus, și sunt gata să-și dea adeziunea la această Cartă. Ea are vocația de a exprima interesul nostru pentru unitatea trupului lui Hristos prin relațiile sale ecumenice, și de a reuni într-o singură mărturisire comună diversitatea expresiei speranței noastre de a vedea împărăția lui Dumnezeu.”

Pe pagina de relații ecumenice a sitului FPF tronează un titlu suficient de boldat: „Un protest pentru unitate!” și ni se repetă că „acest bob de sit” urmărește să participe la „informarea și formarea ecumenică a fiecăruia dintre noi.” În josul paginii se expune, la fel de vizibil, sloganul Conferinței Misionare de la Edinburg (1910): „Spre o comunitate a Bisericilor care Îl recunosc pe Domnul nostru Isus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor.”

Noi credem că scopurile FPF sunt clar și corect exprimate în această Cartă. Ea urmărește unirea tuturor credincioșilor într-un singur trup, „unitatea” la care chema Hristos, în cel mai corect sens ecumenic. Limbajul Cartei este exclusiv

religios. Mentalitatea este clar religioasă (așa cum se și cuvenea) iar țelul este unul singur: Unitatea trupului lui Hristos, Biserica Universală, La Terre Habitée. Ce înseamnă oikoumene?

Ca să nu existe discuții cu privire la semnificații, vom da definiția dintr-un dicționar de limbă franceză:

ECUMENIC: adj. (gr. Oikoumené gé, terre habitée) 1. Didactic: Universal. Religios: Care adună, care interesează ansamblul bisericilor; relativ la ecumenism.

ECUMENISM: pron. masc. Mișcare care preconizează unirea tuturor bisericilor într-una singură. [5]

FPF declară, fără umbră de îndoială, că scopul ei este să dea viață impulsului inimii lui Hristos: Biserica Universală. Ea spune lămurit că se ocupă de formarea ecumenică a membrilor ei, că evanghelia trebuie dusă în lume „cu o singură voce” și trebuie susținută financiar ca o dovadă a „bunelor intenții” de a clădi biserica universală.

Sindicaliștii noștri, sfidând afirmația fără echivoc a Cartei, spun că noua familie a Uniunii Franceze nu are intenții ecumenice. Probabil că prin ecumenism ei înțeleg că ni se va cere să ne facem bapțiști, anglicani sau catolici. Dar se înșală. Acesta nu este nici sensul cuvântului, nici scopul mișcării ecumenice și nici nu se va ajunge aici. Ecumenismul contemporan dorește să aducă împreună toate denominațiunile creștine, pentru unitatea în Hristos, pentru claritate în evanghelizare și stoparea războiului teologic inter-bisericesc. Aceasta poate fi o întreprindere foarte lăudabilă pentru neavizați, dar pentru cei care știu câte ceva despre marea controversă dintre Hristos și Satana, lucrurile stau complet diferit.

Cuvântul sigur al profeției spune că, în vremea sfârșitului, un conglomerat religios realizat prin compromis teologic va ajunge să controleze puterea administrativă a națiunilor. Metafora Scripturii se împlinește în toate detaliile:

„Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir din aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: ‚Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.’ Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.” [6]

Aceasta este o profeție despre religie, putere, compromis teologic, complot spiritual, alianțe nelegiuite, toate pentru un singur scop: sângele sfinților lui Dumnezeu.

Despre religie, deoarece femeia descrisă a înșelat mulțimile să i se alăture fluturând numele lui Isus și amenințând cu iadul lui Dumnezeu pe opozanți. În

numele dragostei lui Isus, oamenii au fost făcuți să creadă că autoritatea bisericii este ultimul cuvânt în interpretarea Scripturii.

Despre putere, deoarece fiara respectivă reprezintă puterea civilă, acoperită de rușinoase decrete legislative la care a fost constrânsă de femeia care o călărea. Fiara va ordona restricții civile pentru ofense religioase, în totală opoziție cu libertatea de conștiință atot-lăudată astăzi, în totală contradicție cu Scriptura pe care o ține la loc de cinste în ochii lumii.

Despre compromis teologic, deoarece “femeia” a ajuns femeie printr-un efort extrem de laborios de ajustări doctrinale. Fiecare denominațiune a trebuit să renunțe la credințele specifice, pentru mirajul “comunității de credință,” sau al “creștinismului de bază.” Ajustările, în loc să aducă armonie, au produs un haos de nedescris printre oameni, o confuzie cu echivalent doar la baza Turnului Babel, când unul zice neprihănire, iar celălalt înțelege legalism.

Despre complot spiritual, deoarece “stăpânitorii întunericului” au reușit să se dea drept Dumnezeu și să se așeze pe scaunul lui Dumnezeu “din inima mărilor.” Ei au fost văzuți alergând la împărații întregului pământ ca să-i strângă laolaltă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului atotputernic.

Despre alianțe nelegiuite, deoarece femeia a convins fiara că au interese comune. Dumnezeu și Cezarul nu au avut niciodată domenii comune de acțiune. Împărățiile lor sunt complet diferite, iar istoria este o permanentă pledoarie că Cezarul nu are dreptul să se amestece în domeniul lui Dumnezeu. Ori de câte ori a făcut-o, a fost înfrânt. Dar femeia, fluturând Scriptura închisă prin fața mulțimii, a reușit să se cațere în spinarea fiarei, să-i pună frâul în gură și să o mâne acolo unde dorește ea: pedepse civile pentru delictе religioase.

Profeția din acest pasaj este cunoscută și în general acceptată de poporul nostru. Doar că noi ne vedeam printre cei fugăriți de suflarea de foc a fiarei. Acum, după cum încercăm să ne învețe sindicaliștii Domnului, constatăm că s-ar putea să fim și noi în șa, cu o mână pe frâul infam pe care l-am criticat mai bine de un secol. Ba ni se spune că trebuie să fim tare mândri de asta. Suntem deja ironizați că avem un caracter prea sectar, că suntem izolaționiști, separatiști, că suntem naivi și ignoranți deoarece nu apreciem și nu înțelegem adevărata măreție a ecumenismului. [7] Știam că acestea sunt acuzațiile celor care urăsc adventismul și solia îngerului al treilea; nu ne așteptam să le auzim în gura unor teologi adventiști. Recunoaștem că la acest subiect ne-am dovedit naivi și de-a dreptul creduli.

Partizanii alianțelor creștine spun că nu este nici o problemă să părăsim aceste federații, dacă ele se vor dovedi nocive pentru credința noastră. Noi avem dubii serioase. După ce ne-am fasonat imaginea publică ani de zile pentru a fi acceptați în ele, mă îndoiesc că nu ne-am gândit la implicații. Apoi, oamenii care conduc aceste “operațiuni” nu o fac de capul lor, ci după o strategie în care sunt implicate puteri mai mult decât oculte. Dar, cel mai important, mergând pe un

drum în totală contradicție cu voia lui Dumnezeu clar descoperită, nu vom avea discernământ să mai înțelegem ce este vital pentru biserica noastră.

Când acest conglomerat religios va reuși, în sfârșit, să supună fiara și să o pună la treabă pentru interesele ei, când aceasta va începe să acorde gratificații imense femeii din șa, dar va scoate foc pe nări împotriva celor ce fac opinie separată, vreau și eu să știu cine va mai fi dispus să coboare din cârca ei, după ce a luat și câteva guri din cupa cu pricina.

Istoria nu ne-a învățat nimic despre fascinația puterii în mâna religiei. Obsesia împăraților lui Israel de a fi “capul și nu coada” prin putere politică și militară nu a dispărut nicidecum odată cu distrugerea Ierusalimului. Ea ne hăituește și astăzi cu umbra ei malefică. Biserica rămășiței a primit instrucțiuni clare de procedură chiar prin Modelul ei, Omul Isus Hristos, într-un caz cu clare rezonanțe pentru vremea sfârșitului.

Stăpânitorul acestei lumi a venit la El și I-a propus exact același lucru cu care suntem noi îmbiați astăzi: “Te interesează binele omenirii, salvarea ei? Hai să ne unim forțele. Eu îți dau putere totală, libertate absolută de mișcare. Te ajut să fii numărul unu în lume. Și ce lume vom produce, cu capacitățile tale și cu iscusințele mele! Un singur lucru cer: Să nu lucrăm unul împotriva celuilalt. Ce zici?”

Noi spunem că Hristos este capul bisericii. Ei bine, Capul a arătat clar cum trebuie procedat. Lumea nu poate fi salvată în nici un fel, dacă lucrările diavolului nu sunt demascate; dar demascarea acestor lucrări aduce persecuție. Când trupul lui Hristos, spre a scăpa de persecuție, încetează să mai demaște lucrările diavolului, se desparte de Cap. Iar un trup fără cap nu este decât un cadavru umblător.

Vrem să adăugăm biosul adventist în cupa de aur a femeii de pe fiară? O putem face, dar hai să nu fim ipocriți, spunând poporului că aceasta este voia lui Dumnezeu și că astfel o să câștigăm lumea la Hristos. Da, bisericile noastre se vor umple. Da, câștigăm respectabilitate în relațiile internaționale. Da, ni se vor deschide uși la care acum doar tragem cu ochiul prin gaura cheii. Da, ni se vor face plecăciuni pe areopag. Da, fondurile FMI și ale Băncii Mondiale vor fi la discreția noastră. Da, poate chiar vom fi numiți administratori unici ai intereselor planetare, iar președintele CG va deveni secretarul general ONU. Acestea toate și multe altele în plus – tot un trup fără cap vom rămânea, căci omenirea nu poate fi ajutată în acest mod.

Medicamentul acestei planete se află într-o corectă prezentare a soliei îngerului al treilea și a slavei lui Hristos, o descoperire a caracterului lui Dumnezeu și o clarificare a disputei din marea controversă. Acestea sunt căile lui Hristos de a strica lucrările diavolului.

În aceste zile, grupările protestante strâng rândurile într-un ritm care altădată dura secole. Curând, ei vor deveni un partener puternic pentru cealaltă mare

coalitie din jurul Bisericii Romano-Catolice. Iar rezultatul va fi acesta: "Protestanții din Statele Unite vor fi primii care se vor întinde peste prăpastie spre a prinde mâna spiritismului; ei vor trece peste abis, spre a da mâna cu puterea romană, și sub influența acestei întreite uniuni, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile religioase." [8]

În fața administratorilor bisericii noastre stau astăzi două opțiuni clare pentru salvarea omenirii: calea umanistă și luminată, la braț cu duhurile care pregătesc mileniul 21, sau calea spinoasă a Duhului, care strică lucrările diavolului prin prezentarea soliei îngerului al treilea. Putem să ne "salvăm" poporul prin alianțe cu lumea, sau putem să salvăm milioane de suflete prin marea strigare, cu riscul de a deveni curând subiectul ochilor geostaționari ai fiarei înfuriate. Aceste lucruri vor trebui decise în deplină cunoștință de cauză. Nu va sluji nimănui, nici chiar lumii căreia vrem să-i placem, să ne ascundem după vorbe și să inventăm motive parfumate spre a ne conforma spiritului vremii. Pentru îngerul bisericii Laodicea a sosit timpul încheierii socotelilor, al deciziilor majore. Destinul nostru va fi hotărât pentru totdeauna în aceste zile pline de confuzie, când orchestra de pe câmpia Dura își acordează instrumentele. Vom vedea curând cine va rămânea în picioare acolo, în ciuda cuptorului încins de șapte ori mai tare. Dar mai important va fi dacă vom reuși să schimbăm ceea ce s-a scris în analele cerului despre noi în 1888: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore." [9]

[1] Pastorul Jean-Paul Barquon, secretarul general al Uniunii Franceze spunea, referitor la primirea în FPF: "De acum nu trebuie să ne mai luptăm unii împotriva altora, să ne mai considerăm ca adversari, ci să ne înțelegem, să ne privim și să ne comportăm ca parteneri. De altfel, Biblia nu aparține nimănui, deoarece ea face parte din patrimoniul umanității. Această mărturie comună vrem noi să o transmitem societății franceze. Dacă această mărturie face să crească Biserica Adventistă și diferitele biserici din FPF, nu putem decât să ne bucurăm" (Buletinul BIA din decembrie 2003) – vezi http://www.adventiste.org/france/communications/bia/decembre_03.htm

[2] Osea 7, 11-15. Cu adevărat, vom fi de râsul lumii în "Egipt," un spectacol gratuit pe care fiicele Babilonului nici măcar nu își imaginau că o să-l vadă, regizat și pus în scenă de "poporul" lui Dumnezeu, "rămășița," un circ de cel mai îndoielnic gust.

[3] Sigur că o asemenea federație apără și drepturile civile ale membrilor ei; chiar și o banală asociație de locatari face așa ceva. Aceasta nu înseamnă însă că FPF există pentru un asemenea scop, după cum vom vedea în continuare.

[4] Vezi <http://perso.wanadoo.fr/fpf/general/charte.html>

[5] Dicționarul enciclopedic LAROUSSE, ediția 1995. Ca o notă adițională la expresia ECUMENISM, dicționarul adaugă: "La originea ecumenismului

contemporan se află Conferința Internațională Protestantă de la Edimbourg, în 1910. Consiliul Ecumenic al Bisericilor (WCC), fondat în 1948, cu sediul la Geneva, grupează un mare număr de biserici protestante și cea mai mare parte a ortodocșilor orientali. Biserica Romano-Catolică, multă vreme separată de această mișcare, a multiplicat, după Vatican II (1962), contactele cu non-catolicii sau non-creștinii (adunarea, organizată de papa Ioan Paul al II-lea pe 27 octombrie 1986 la Asissi, cu reprezentanții tuturor religiilor lumii).”

[6] Apocalips 17, 3-6. Despre separarea domeniului religios de cel civil, vezi „Individualitate în religie” de ATJones. Se poate citi online la www.gsm1888.ro O lucrare al cărei timp a sosit.

[7] După standardele acestor oameni, Hristos a fost cel mai sectar personaj din istorie. Dar nu pentru că El nu îi iubea pe oameni, ci pentru că ei L-au disprețuit și izolat. La fel au făcut bisericile protestante în 1844, când Dumnezeu le-a trimis lumină. Au batjocorit și izolat Mișcarea Adventă, apoi au acuzat-o de sectarism. La fel se întâmplă astăzi. Unii dintre noi se leagă cu disperare de împlinirea misiunii – solia îngerului al treilea – și sunt acuzați de sectarism de partizanii alianțelor nesfinte din sânul bisericii. Într-o lume răzvrătită împotriva lui Dumnezeu, comunicarea adevărului curat produce inevitabil izolarea purtătorilor lui. Din această perspectivă, suntem mândri de acuzația de sectarism. Curând, destul de blânda etichetă de „sectar” se va transforma în ceva destul de serios. Vom fi făcuți responsabili de toate dezastrea care răvășesc planeta. Așteptăm și noi să vedem cum se vor retrage Uniunile noastre din aceste alianțe, când majestatea sa demonică își va face apariția, iar lumea întregă se va pleca la picioarele lui.

[8] EGWhite, Tragedia veacurilor, 588, în original.

[9] “Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor. El ar fi făcut din acea ocazie o foarte prețioasă școală pentru cei ce s-ar fi lăsat învățați. Oricât ar fi fost ei de slabi și nedesăvârșiți, dacă își dădeau seama de slăbiciunea și ignoranța lor spirituală, ei ar fi primit putere și iluminare divină. În acel timp de perplexitate, dacă, în loc de glume, jigniri și insulte, ar fi fost rugăciune fierbinte și efort de a promova armonia și unitatea, ar fi fost câștigate biruințe foarte prețioase, ceea ce ar fi plasat lucrarea cu mulți ani înainte și ar fi salvat multe suflete. Dar, pentru că s-a acționat după aranjamentele lui Satana și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore" (EGWhite 1888 Materials, Vol.4, pag. 1229).

Pentru cei care mai au dubii referitor la ce fel de ecumenism îmbrățișează FPF, citiți declarația lor la: <http://www.protestants.org/docpro/doc/1015.htm>
